

Conferentie “De veiligheid van vrouwen is een zaak van ons allemaal”

25 november 2013

De Verenigde Naties hebben 25 november uitgeroepen als “ Internationale dag tegen geweld tegen vrouwen”, dit ter herdenking van de brute moord op drie politieke activistes in de Dominicaanse republiek in 1960.

Deze drie zussen werden standrechtelijk geëxecuteerd omdat zij openlijk en met succes oppositie voerden tegen de dictator Rafael Leónidas Trujillo.

Naar aanleiding van deze internationale feestdag heeft stichting Kezban in samenwerking met stichting OVAA en Fereshteh Moradi een conferentie georganiseerd met als thema: De veiligheid van vrouwen is zaak van ons allemaal.

Stichting Kezban is in 2001 opgericht naar aanleiding van de dood van Kezban Vural. Het huwelijk van Kezban werd gekenmerkt door ernstige mishandeling. Na haar scheiding bleef haar ex man haar lastig vallen, achtervolgen en bedreigen. Op 22 juni is zij door haar ex man doodgeschoten. De initiatiefnemers van stichting Kezban hadden één doel; dit nooit meer.

Stichting Kezban zet zich in om huiselijk geweld en eengerelateerd geweld in allochtone gemeenschappen tegen te gaan en te voorkomen.

Zij doen dat door voorlichting te geven, door hulpverleners en organisaties te adviseren en door het overheidsbeleid te beïnvloeden.

Stichting Kezban werkt vanuit de overtuiging dat het mogelijk is om huiselijk en eengerelateerd geweld te bestrijden. De eerste stap is het bespreekbaar maken ervan.

Want alleen als het op ieders agenda staat kan er echt iets gedaan worden.

Fereshteh Moradi heeft een eigen adviesbureau, zij geeft voorlichting op het gebied van eerwraak. De trainingen zijn gericht op het bieden van ondersteuning en handvatten om vrouwen te helpen een weg te vinden naar een zelfstandig en gelijkwaardig bestaan in Nederland.

Het welkomstwoord werd gedaan door Mohamed el Haddad, voorzitter van stichting OVAA.

Er was een grote opkomst van geïnteresseerden zowel professionals, hulpverleners en vrijwilligers. Verschillende grote en kleinere belanghebbende organisaties uit Eindhoven en omgeving waren aanwezig.

Drs. Ibrahim Yerden gaf als opening een presentatie over geweld, emancipatie en veiligheid binnen een gezin. Hij is cultureel antropoloog en verbonden aan de universiteit van Amsterdam.

Ook werd het landelijke beleid “Plan van aanpak huwelijksdwang” toegelicht door Danielle Kretz, zij is beleidscoördinator bij het ministerie van Sociale zaken en werkgelegenheid.

Er was een jongeman aanwezig die schuldig is bevonden aan het plegen van eerwraak. Toen hij 15 jaar oud was heeft hij samen met zijn broer zijn zusje vermoord. Inmiddels heeft hij zijn straf voor deze vreselijke daad uitgezeten en hij heeft er erg veel spijt van.

Hij staat iedere dag op denkende aan haar. Het is een gebeurtenis die misschien niet plaats had gevonden als hij, zoals hij zelf aangeeft, meer begeleid en geholpen was in de Nederlandse maatschappij. Deze was immers vreemd voor hem aangezien hij als vluchteling met zijn moeder, broers en zusjes naar Nederland is gekomen als kind. Zijn vader was krijgsgevangene in het land van herkomst.

Door verschillende uitgesproken meningen en standpunten vanuit zijn omgeving, cultuur, het land van herkomst, zijn familie en de maatschappij in Nederland is hij erg in de war geraakt over hoe om te gaan met onder andere de ontwikkeling van zijn zusje in de Nederlandse maatschappij. Met zijn komst wil hij zich inzetten om huiselijk en eengerelateerd geweld te voorkomen en te kunnen bestrijden. Hij geeft ook voorlichting op scholen en andere bijeenkomsten.

Kompaan en De Bocht heeft deze middag hun behandelmethodes, visie en ervaringen gedeeld van de speciale opvang die zij bieden aan meiden en jonge vrouwen die bedreigd worden of slachtoffer zijn van eengerelateerd geweld.

Kompaan en De Bocht is een organisatie die signaleert en realiseert preventie en hulpverlening op het gebied van opgroei-, opvoedings- en ontwikkelingsproblematiek en geweld in afhankelijkheidsrelaties.

Ze kijken daarbij naar de mens in zijn of haar (gezins) context. Zij werken aan kracht en weerbaarheid en erkennen de speciale kwetsbaarheid van kinderen en vrouwen. Van de vrouwenhulpverlening die zij bieden was er een unitmanager aanwezig van EVA, de extra veilige afdeling. Deze opvang is op een geheime en extra beveiligde plek voor meiden tussen de 14 en 22 jaar.

De vier fases waarmee zij werken zijn duidelijk doorgenomen. Intake en opname, behandelfase, zelfstandigheidsfase en oriëntatie op uitstroom. Ook zal er aan het einde van deze doorlopen fases een bemiddelingspoging met de familie plaats vinden indien dit mogelijk is. Vaak kunnen de opgevangen meiden verdeeld worden in drie groepen, een groep meiden met pubergedrag, een groep meiden met gedragsproblemen en een groep meiden of vrouwen met huwelijksproblemen. Aan de hand hiervan kan de meest gewenste behandelmethodes toegepast worden.

Vanuit de afdeling EVA waren er twee slachtoffers aanwezig die kampen met aan eengerelateerde problematiek. Zij hebben hun ervaringen gedeeld over hun opvang en verblijf bij Kompaan en De Bocht en de hulpverlening die zij hebben mogen ontvangen.

Ook hebben zij verteld hoe zij gehandeld hebben in de situatie waar in zij zaten en wat zij hier allemaal voor hebben moeten doorstaan om het punt te kunnen bereiken waar zij nu staan. Dit wil niet zeggen dat ze er nu zijn en alle problemen verdwenen zijn. Beiden hebben bijna geen contact met de familie wat zij toch heel erg missen en daardoor toch heel alleen staan in de maatschappij.

De middag werd afgesloten met de theatergroep Ridder's Oog die de voorstelling genaamd '(Z)EER' voor ons opdroeg.

Het ging over een Turks gezin dat na het overlijden van vader verhuisd naar een nieuwe buurt. De 19 jarige Senay ontmoet haar Nederlandse buurvrouw en er ontstaat een vriendschap tussen hen. Dit wordt oogluikend toegestaan door Kemal, haar broer, die de goede naam van zijn familie hoog te houden heeft. Wanneer Senay verliefd wordt op een Nederlandse jongen wordt alles anders. Ze kust met hem maar beseft dat dit niet kan in de ogen van haar familie en ze voelt zich erg schuldig. Dan wordt er door haar familie besloten dat ze met een neef uit Turkije moet trouwen. Ze neemt afscheid van haar buuren en vertrekt naar Turkije om daar haar leven met haar nieuwe man te delen.

Ridder's Oog probeert via een eerlijk, open en respectvol portret het thema eer en eengerelateerd geweld bespreekbaar te maken en misschien een beetje uit de taboesfeer te halen, genuanceerd en zonder oordeel.

Anouk Asveld
Stagiaire stichting OVAA